

*Krása může být slávou,
nebo zkázou člověka.
Záleží, kdo je jejím nositelem,
jak ji nosí, jak ji používá
nebo komu ji daruje.*

Toho dne jsem zaspal. Pracoval jsem dlouho do noci na nezáživném článku o moratoriu na lov velryb a o tom, že Norové a Japonci ho absolutně ignorují, kdykoli se jim to hodí. Já mám velryby rád. Ale problém je, že když se mě něco dotýká, ztrácím novinářský nadhled, přestanu být objektivní, přikloním se na něčí stranu a nakonec... napíšu docela vydatnou chvalořeč. Ideální pro informační letáky Greenpeace nebo Amnesty International, ale ne pro časopis.

I když je jeho majitelem moje vlastní matka.

Právě proto jsem se ten den, kdy jsem se vzbudil v deset dopoledne, vyděsil. To, že je Paula Montornésová majitelkou a ředitelkou V.S., ještě neznamena, že bych měl nějaká privilegia nebo si mohl dělat, co se mi zachce.

Během deseti minut jsem se umyl, osprchoval a oblékl. Ani jsem nesnídal. Vyběhl jsem ze svého rozházeného bytu – je tak malý, že všechno, co není na svém místě, vyvolává dojem nepořádku a chaosu – a dorazil do redakce po půl jedenácté. Nechtěl jsem totiž projíždět na červenou, přestože ze zřejmých důvodů dávám přednost motorce. První ranní úsměv mi věnovala Elsa, sedící jako vždy za svým stolem ve tvaru pŕlmě-

síce, s logem časopisu na zdi za svými zády. Vycházeli jsme spolu dobře. Vlastně je fakt, že vycházím dobře se všemi recepčními a telefonistkami, které znám. Jsou klíčem k jejich šéfům, řeknou mi, jestli jsou v kanceláři nebo ne, či do jaké restaurace půjdou na oběd nebo na večeři. Ony a pak ještě sekretářky. Dobrý novinář tohle musí vědět.

„Dobrý den, Jone,“ popřála mi, než na mě vysypala: „Matka s tebou chce mluvit hned teď.“

Cítil jsem, že dostanu vynadáno. Máma je z těch, co přisviští do kanceláře přesně v devět. Jako hodinky.

Samozřejmě nepracuje „v terénu“. Už nemusí nikam létat, ani se scházet s lidmi, co žijí daleko, ani...

„Kdy vydala příkaz k vypátrání a zadržení?“

„Před hodinou. A opakovala ho před dvaceti minutami.“

To bylo vážné. Určitě mi to nandá. Vyhodí mě; to vlastně nemůže, ale skoro.

Ani jsem nešel ke svému stolu. Stejně jsem neměl nic, co bych tam nechal. Zatímco jsem kráčet ke Svatosvatému chrámu redakce, dal jsem disketu s článkem Marianovi, klukovi pro všechno. Nemusel jsem mu nic říkat. Než jsem udělal tři kroky, už ho měl nahraný v počítači.

Zaťukal jsem na dveře matčiny kanceláře, otevřel je a strčil dovnitř hlavu, aniž bych počkal na odpověď. V tomto případě výhody mám. Jednou, když zemřel otec, mi řekla: „Moje dveře jsou ti vždycky otevřené, synu. Nezapomeň, že jsem tvá matka.“ A já na to nikdy nezapomněl.

Stála, opírala se o podsvícenou obrazovku a svým cvičeným okem prohlížela nějaké diapozitivy. Věděla, že jsem to já, protože se ani nepohnula. Zamířil jsem

k ní. Na diapositivech byl poslední držitel Nobelovy ceny za literaturu u sebe doma.

Samozřejmě, V.S. není jen tak obyčejný časopis.

„Ahoj, mami,“ povzdechl jsem si, jako bych právě vyvázl z příšerné zácpy. „Promiň.“

Zvedla ruku. Neomylné gesto pro: ‚Ne-zkou-šej-na-mě-ty-svo-je-vý-mlu-vy-všech-ny-už-je-stej-ně-znám.‘ Hned mě uřála.

Nebyla našťvaná, jen měla starosti.

A když má matka starosti, jde hlavně o práci. A pokud se ta práce navíc týká mě, budu jí mít spoustu, vážně. Velmi vážně.

„Líbí se ti tenhle?“

Nositel Nobelovy cena za literaturu seděl v křesle a tvářil se, jako by mu právě prasknul žaludeční vřed. Ptal jsem se sám sebe, proč cenu nedávají sympatičtější lidem. A také proč nejsou lidé spokojenější, když ji získají. Ačkoli ten pán už své miliony určitě nebude moct utratit. Takže se tak možná tváří kvůli téhle drobnosti. Rád bych viděl výraz jeho synů, dcer, vnuků, vnuček...

„Nebude na titulní stránce, že ne?“

„Zbláznil ses?“

Náš časopis je aktuální a seriózní, ale na titulní stranu se snažíme dávat něco, co táhne.

„V tom případě ano. Ujde.“

Odložila diapositiv, vypnula obrazovku, vzala si hůlku opřenou o zeď napravo a přešla ke svému stolu, jako vždy zavalenému papíry. Matce je padesát, přesně dvakrát tolik co mně, ale její kulhání nemá žádnou souvislost s věkem. Pravou nohu si téměř rozdrtila při stejné nehodě, při níž zahynul můj otec.

Počkal jsem, až se posadí do křesla.

Když to udělala, opřela se o opěradlo, spojila bříška prstů a podívala se mi do očí.

„Vzpomínáš si na Vaniu?“

Takže o to šlo.

„Jistě, jak bych mohl zapomenout? Myslím, že její plakát jsem sundal ze zdi pokoje teprve tak před třemi nebo čtyřmi lety.

„Pamatuji,“ přikývla s úsměvem a vybavila si poslední období, kdy jsem jako hodný, neemancipovaný syn stále ještě bydlel s ní.

„Neříkej, že se opět objevila.“

„Ne, a o to jde,“ řekla Paula Montornésová a znovu nabyla vzezření ředitelky. „Za pár měsíců to bude deset let, co zmizela beze stopy. Už deset let. Je vhodná chvíle znovu otevřít tohle téma, prozkoumat ho a vydat článek. O ní jako o *piece de resistance*, ale také o těch druhých dvou.“

Posadil jsem se na jednu z židlí na protější straně stolu.

„Může to být drahé,“ natuknul jsem.

„Před měsícem jsme zaplatili pět milionů za článek o Aleku Bluntovi, a navíc agentuře. Tohle by nás dobře prodávalo, jenom za mezinárodní práva, pokud to dopadne... Dovedeš si představit, že bys ji ještě k tomu objevil? Utrhali by nám ruce. *Paris Match*, *The Sun*, *Der Spiegel*, *Times*... Na peníze nemysli.“

Tohle neříkala často.

„A co když měli stejný nápad?“

„To je možné. Víš, že věřím na energii,“ a pohnula prsty, jako by před sebou měla neviditelný mrak. „Proto je třeba se do toho dát hned teď a na nic nečekat. I když by z toho měl být jen dobrý článek, bude to stát za to. Hlavní postavy dramatu, o deset let později. Ale něco mi říká, že narazíš na překvapení.“

„Ty jo,“ také jsem se opřel zády o opěradlo. „*Wire-girls*, holky jako nitky. Vania, Jess a Cyrille. Myslíš, že si je lidé ještě pamatují?“

„No jistě. To víš, že ano. Ve své době byly legendou.“

„Ano, ale pomíjivou legendou, jako všechno ve světě módy.“

„Všechny legendy žijí a přežívají, Jonatane.“

Byla jediná, kdo mě ještě oslovoval Jonatane a ne Jone.

„Co přesně chceš, abych udělal?“

„Abys promluvil s lidmi, co je znali, a abys vypátral, co se stalo s Vaniou. Možná je mrtvá, možná ne. Ale deset let poté... chápeš, ne? Tenkrát se o tom hodně psalo a někteří lidé nechtěli mluvit, zatímco jiní mluvili až moc. Teď by to mohlo být jiné. Čas nám poskytuje trochu odlišný náhled na věci.“

„Vania byla Španělka, ale Jess byla Američanka a Cyrille vlastně Pařížanka s egyptsko-somálskými předky...“

„Máš něco na práci příští dva týdny, nějaký plán, nějaké rande?“ otevřela dlaně explicitně. „Protože jestli ano, dám to někomu jinému.“

„Ne, ne!“ vyskočil jsem okamžitě. „To bylo jen tak na okraj.“

„Jonatane,“ opřela se lokty o stůl – známka přímého útoku, „tohle by mohlo být skvělé. Znáš přece můj instinkt. S ním a s dobře odvedeným vyšetřováním, které se ti čas od času povede,“ popíchla mě úmyslně, „to bude bomba. A opakuji: dokonce ji třeba objevíš.“

„Ty si myslíš, že...?“

„Poslouchej. Vania se vypařila, řekla ‚sbohem‘ a zmizela. Někde musí být.“

„Ale když ji nenašli tenkrát.“